

μαξηλάτην, αἱ ἐργάτριαι τῆς κυρᾶ Σορβιᾶ δουλεύουν ἀκόμη. Δὲν ὑπάρχει κανένανς φόβος.

Ἀληθῶς, δὲν εἶχον κατακλιθῆ εἰς τὸ δωμάτιον τῆς πλυντρίας, διότι ἤκουσε γυναικείας φωνάς, αἵτινες ἔλεγον :

— Μπα ! μιὰ ἀμαξά ! αὐτὸν φαίνεται φέρουν.

ΚΑ΄

Ἦτο ἔκτακτον γεγονός ἀμαξά σταματῶσα πρὸ τῆς θύρας οἰκίας κατωκουμένης ὑπὸ πτωχῶν ἀνθρώπων, οἵτινες οὐδέποτε ἀπῆρχοντο ἢ ἐπανῆρχοντο ἄλλως ἢ πεζῇ. Ὡς ἐκ τούτου ὁ Κάμπρεμερ οὐδὲν ἐξεπλάγη ἀκούσας κίνησιν εἰς τὸ βάλθος τῆς αὐλῆς, κρότον ἐσπευσμένων βηματῶν καὶ φωνάς γυναικείας ψιθυρίζουσας ἐν τῷ μέσῳ τοῦ διαδρόμου. Οὐδεμίαν ἐπίσης προσοχὴν ἔδωκεν εἰς τὴν ἐπιφώνησιν, ἥτις ἔφθασε μέχρι τῶν ὧτων του καὶ οὐδὲν διηρώτησεν ἑαυτὸν περὶ τίνος ὠμίλουν αἱ ἐργάτιδες, αἵτινες εἶχον ἀνακραῖει :

— Αὐτὸν φέρουν.

Ἐπλήρωσε τὸν ἀμαξηλάτην, εἴτα, ὅπως χαρὰ, συλλογιζόμενος ὅτι ἔμελλε ν' ἀσπασθῇ τὴν Μάρθαν, ὁ Κάμπρεμερ ἐστράφη καὶ ἔθεσε τὸν πόδα ἐπὶ τῆς μεγάλης θύρας, δι' ἧς εἰσῆρχοντο εἰς τὴν ἐργατικὴν ταύτην κυψέλην. Εὐρέθη κατὰ πρόσωπον δύο νεανίδων, αἵτινες ἔφυγον κραυγάζουσαι ὡς εἰ εἶδον βρυκόλακα.

Ἐκπληκτος ἐκ τῆς ὑποδοχῆς ταύτης, ὁ Κάμπρεμερ ἠκολούθησεν αὐτάς καὶ εἰσῆλθε ταχέως εἰς τὴν αὐλήν, ἔνθα εὗρε συνηθροισμένα ὅλα τὰ γυναικάρια τῆς οἰκίας, καὶ ἔνθα ἡ ἐμφάνισίς του προϋένησε τὴν αὐτὴν ὡς καὶ κατὰ τὴν εἴσοδον εἰς τὸν διαδρόμον ἐντύπωσιν.

Ἐπὶ τινὰ δευτερόλεπτα ἐγένετο σύγχυσις ἀπερίγραπτος, καθὼς ὅλαι αἱ γυναῖκες ὠμίλουν ταύτοχρόνως καὶ συνωθοῦντο περὶ τοῦ ὁδοφύλακος.

Τέλος, ἡ γείτων αὐτοῦ πλύντρια ἐξῆλθε τοῦ ὠμίλου καὶ ἐπετίμησε διὰ τῶν ἐξῆς φράσεων τὸν πατέρα τῆς Μάρθας :

— Γιὰ νὰ σοῦ 'πῶ ! μὰς ἐπαιξες λοιπὸν παιγνίδι ;

— Πῶς ! παιγνίδι ; ἠρώτησεν ἐνεὸς ὁ Κάμπρεμερ.

— Λοιπὸν, ὅχι, βέβαια ... δὲν θὰ ἐπίστευα ποτὲ μου πῶς ἓνας ἀνθρώπος ὅπως λόγου σου θὰ διασκέδαζε νὰ μὰς κόβῃ τὸ αἷμα γιὰ νὰ μὰς 'πῇ ἔπειτα : «Τὸ ἔκαμα γιὰ νὰ γελάσωμε».

— Ἐξηγήσου, κυρὰ Σορβιᾶ ... σοῦ ὀρκίζομαι πῶς δὲν καταλαβαίνω τίποτε ἀπ' αὐτὰ ποῦ μοῦ λέγεις.

— Καλὰ ! καλὰ ! ἀρκετὰ ἐβάσταξε τὸ παιγνίδι, καὶ δὲν ἀξίζει τὸν κόπον νὰ τὸ τραβῶς ἀκόμη περισσότερον.

— Ἀ ! μὲ σκοτίζετε, τέλος πάντων, καὶ ἂν δὲν μοῦ 'πῆτε καθαρά, θά...

— Νὰ θυμῶνῃς μὲ τὸ ἄδικόν σου... αὐτὸ δὲ εἶνε παρὰ ξένο... Νὰ σοῦ 'πῶ, Κάμπρεμερ, εἶνε ἐντροπὴ νὰ διασκέδαζῃς μὲ τέτοιαις ἀνοησίαις... νὰ κάμῃς νὰ φοβηθῇ τόσον πολὺ ἡ μικρὴ σου, ἀλήθεια, αὐτὸ

δὲν εἶνε καλὸ πράγμα... Λίγο ἔλλειψε ν' ἀποθάνῃ ἅμα τ' ἄκουσε...

— Ν' ἀποθάνῃ ! ἐπανέλαβεν ὁ Κάμπρεμερ, ὠχρίων ἐπαισθητῶς.

— Μάλιστα, ἅμα τ' ἄκουσε, καὶ ἂν δὲν σοῦ τό'πε, τὸ ἔκαμε γιὰτὶ ἐφοβότου, μὴ σὲ λυπήσῃ... γιὰτὶ ἔχει περὶ καρδιὰ ἀπὸ λόγου σου, αὐτὸ τὸ παιδί.

— Ἡ Μάρθα ! 'μιλεῖς γιὰ τὴν Μάρθα, ποῦ εἶνε ;

— Ἀ ! μ' αὐτὸ δὲν ὑποφέρεται ! 'Ξέρεις καλὰ ποῦ εἶνε, ἀφοῦ ἔστειλες νὰ τὴν ζητήσῃς.

— Ἐγώ !

— Μάλιστα, λόγου σου, καὶ μὲ μιὰ βρωμογυναῖκα... μιὰ ψηλὴ λελέκα, ντυμένη ὅσων μεγάλη κυρία. Καὶ ἐγὼ ποῦ-χαψα, 'κεῖνα ποῦ μοῦλεγε, ἡ βρωμα... πῶς ἦτανε ἡ γυναῖκα τοῦ δημάρχου τοῦ Σοαζὺ καὶ κυρία τοῦ Ἐλέους, καὶ δὲν 'ξέρω τί ἄλλο ἀκόμη... Ἄς φέρῃ τὰ μοῦτρά της νὰ ξανάλλῃ ἐδῶ, καὶ θὰ σοῦ τὴν διορθώσω ἐγὼ ὅπως τῆς πρέπει.

Ὁ Κάμπρεμερ ἠσθάνετο τὰς δυνάμεις αὐτοῦ ἐκλείπουσας.

Ἠρχίζε νὰ ἐννοῇ ὅτι κατὰ ἀπεπειράθησαν κατὰ τῆς θυγατρὸς του, ἐδίσταζε δὲ σχεδὸν νὰ ἐρωτήσῃ τὴν ἄλλον κυρὰ Σορβιᾶ, ἥτις ἐξηκολούθει νὰ τῷ ἐπιδαψιλεύῃ παρὰ ἀτελεῦτητον ὀνειδισμῶν.

Αἱ ἐργάτιδες ἐφαίνοντο ἐπιδοκιμαζούσαι τὴν προεσταμένην αὐτῶν, διότι ἀπασαί ἐμυκτηρίζον αὐτόν.

Ἐξάλλος ὁργῆς ὅσον καὶ τρόμου, ὁ δυστυχὴς πατὴρ ἔλαβε τὴν πλύντριαν ἐκ τοῦ βραχίονος καὶ τῇ λέγει διὰ φωνῆς, ἥτις καθυσχύρασε αὐτὴν ἀμέσως :

— Δὲν βλέπεις λοιπὸν πῶς μὲ σκοτῶνεις, ἀφοῦ μὲ ἀφίνης ἔτσι νὰ νομίζω πῶς συνέβηκε κανένα δυστύχημα εἰς τὸ παιδί μου ;

— Δυστύχημα, ὅχι... μοῦ φαίνεται ὅχι...

— Μὴ μὲ κάνης νὰ λυόνω περισσότερο. Τί συνέβη ἐδῶ ;

— Νὰ λοιπὸν, τί συνέβη ; ἔπειτα ἀπὸ μιὰ ὥρα ποῦ ἔφυγες, ἡ μικρὴ ἐκοιμῶταν ἔξαφνα μιὰ ἀμαξά σταματᾷ στὴν πόρτα... κατεβαίνει μιὰ κυρία 'σὰν μεγαλουσιὰνα ντυμένη, ἡ ὁποία τρέχει 'στὴν αὐλὴ 'σὰν σφαῖρα κανονιοῦ καὶ μοῦ λέγει : — Ἐδῶ κάθεται ἓνας ἐργάτης τοῦ σιδηροδρόμου τοῦ Ὀρλεάν, κάποιος ὀνομαζόμενος Πέτρος Κάμπρεμερ ; — Φυσικὰ, τῆς ἀπάντησα : — Μάλιστα. — Ἡ κόρη του ἐδῶ εἶνε ; μοῦ λέγει. — Σαυτὸ ἀπάνω, ἐγὼ ποῦ δὲν εἶχα ἐμπιστοσύνην τῆς λέγω : — Καὶ ἂν εἶνε τί σὲ μέλλει ; — Τότε ἔπρεπε ν' ἀκούσῃς ὅσα τὸ στόμα της μοῦ ψάλλε... πῶς ἐρχότου γιὰ μιὰ καλὴ πρᾶξι, καὶ πῶς δὲν ἦτο τρόπος αὐτὸς ποῦ τὴν δέχθηκα... καὶ χίλια δυὸ ἄλλα κοροφέςαλα.

— Ἀλλὰ τέλος πάντων, τί ἤθελε μὲ τὴν μικρὴ ;

— Νὰ τὴν πάρῃ, βέβαια ! μοῦ διηγήθηκε, πῶς σοῦ ἔσπασε τὸ ποδάρι ἡ μηχανὴ τοῦ σταθμοῦ τοῦ Σοαζὺ-Δερόα... πῶς ἡ κατὰστασίς σου ἦταν πολὺ σοβαρὰ, καὶ

δὲν 'μποροῦσαν νὰ σὲ μεταφέρουν στὸ Παρίσι... πῶς ἐφοβόσου μὴ πεθάνῃς χωρὶς νὰ φιλήσῃς τὴν κόρη σου, καὶ πῶς αὐτὴ διέταξε καὶ ἔξεψαν τὴν ἀμαξά της γιὰ νὰ ἔλθῃ νὰ ζητήσῃ τὸ παιδί.

— Καὶ τῆς τό 'δωσες ; ἐμυκλήθη ὁ Κάμπρεμερ.

— Τί 'ἤμποροῦσα νὰ κάμω ! ἔλα στὴ θέσι μου. Μήπως 'ἤμποροῦσα νὰ πιστέψω πῶς μιὰ περιγκιπέσσα 'σὰν κι' αὐτὴ θὰ ἐρχότου νὰ διηγηθῇ ἓνα ψέμμα γιὰ νὰ κλέψῃ τὴν μικρὴ ;

— Νὰ τὴν κλέψῃ ! Ναί, τὴν ἔκλεψε ! θὰ τὴν σκοτώσῃ... δὲν θὰ τὴν ξαναἰδῶ πλέον ! Μάρθα, παιδί μου ! ποῦ εἶσαι ; ἀνέκραξεν ὁ δυστυχὴς πατὴρ, τρέχων ὡς παρὰ φρον πρὸς τὸ δωμάτιον, ἐν ᾧ εἶχεν ἀφήσει τὸ παιδίον.

Ἡ θύρα ἦτο ἀνοικτὴ, ἡ δὲ μικρὰ κλίνη κενή.

Ὁ Κάμπρεμερ κατέπεσε ἐπὶ μιᾶς ἑδρας, ἔνθα ἡ δύσμοιρος Μάρθα εἶχε καθήσει ἵνα ἐνδυσθῇ ἐσπευσμένως.

Τὰ παιγνιδία της ἐφαίνοντο ἔτι ἐσπαρμένα ἐπὶ τοῦ στανιδώματος.

Ἐκράτησε τότε τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ διὰ τῶν χειρῶν του καὶ ἔχυσεν ἄφθονα δάκρυα.

Ἡ θέα τῆς θλίψεως μετέλλαξε ταχέως τὰς διαθέσεις τῆς πλυντρίας καὶ τῶν ἐργατῶν αὐτῆς, ἀπασαί δ' ἐξεργάγησαν εἰς ἄρας κατὰ τῆς θρασεῖας γυναικός, ἥτις διέπραξε τὴν ἀτιμον ἀρπαγὴν, καὶ εἰς θρήνους διὰ τὴν τύχην τῆς δυστυχούς μικρᾶς, ἣν ὅλοι ἐλάτρευον ἐν τῇ οἰκίᾳ.

Ἡ γυναικεία συνάθροισις ἤρχισε μάλιστα νὰ μέμφηται τῆς κουφότητος τῆς κυρᾶ Σορβιᾶ, ἥτις ἀφέθη νὰ ἐξαπατηθῇ τόσῳ χονδροειδῶς.

[Ἐπεται συνέχεια].

Χ. ΚΑΛΑΪΣΑΚΗΣ

ΟΥΓΙΑΚΗ ΚΟΛΛΙΝΣ

Η ΝΕΚΡΑ ΖΩΣΑ

[Συνέχεια].

Ἐκεῖνος ἠσπασθη τὴν θείαν του εἰς ἀμφοτέρως τὰς παρειὰς αὐτῆς.

— Ἡ αἰδεσιμότης σου ἔχει θελκτικώτατον παρουσιαστικὸν ἀρίστης υἱείας.

Ὁ Ἰούλιος ἔδωκε τὴν χεῖρά του εἰς τὸν Ὀράτιον, οὗτος δέ, θλίψας αὐτὴν μηχανικῶς, διηυθύνθη πρὸς τὴν Μέρσην.

— Εἰσῆλθον διὰ τοῦ χειμερινοῦ κήπου, εἶπε, καὶ εὗρον ἐνταῦθα τὴν νεάνίδα ταύτην. Ποία εἶνε λοιπὸν ;

— Ἀληθῶς λοιπὸν ἔχετε τόσον μέγα ἐνδιαφέρον δι' αὐτήν ; ἠρώτησεν ἡ Λαίδη Ζάνετ διὰ τοῦ συνήθους αὐτῇ σοβαρῶς εἰρωνικοῦ τόνου.

Ὁ Ἰούλιος ἀπῆντησε διὰ τῶν ἐξῆς δύο ἐκφραστικωτάτων λέξεων :

— Ἀπειρον ἐνδιαφέρον.

Ἡ Λαίδη Ζάνετ ἐκάλεσε τὴν Μέρσην.

— Ἀγαπητῇ μου, εἶπε, σὰς παρουσιάζω ἐπισήμως τὸν ἀνεψιόν μου. Ἰού-

λιε, σοὶ παρουσιάζω τὴν δεσποινίδα Χάρिता Βράδον.

Ἐσιώπησεν αἰφνιδίως. Μόλις εἶχε προφέρει τὸ ὄνομα τοῦτο ὁ Ἰούλιος ἐφρικίασε κατάπληκτος ὅλος.

— Τί ἔχεις λοιπόν; ἠρώτησεν ἀποτόμως ἡ Λαΐδη Ζάνετ.

— Τίποτε, ἀπεκρίθη ἐκεῖνος, χαιρετῶν τὴν Μέρσην.

Ἄλλ' ἀμέσως ἀπόλεσε τὴν εὐάρεστον εὐγένειαν τῶν τρόπων του.

Ἡ Μέρση τῷ ἀπέδωκε τὸν χαιρετισμὸν μετὰ μειζονος στενοχωρίας.

Καὶ αὕτη δὲ ἐπίσης τὸν εἶδε κάλλιστα καταπλαγέντα, μόλις ἡ Λαΐδη Ζάνετ εἶχε προφέρει τὸ ὄνομα: Χάρης Βράδον.

Μήπως οὗτος εἶχε γνωρίσει τὴν γνησίαν Χάρिता;

Διατί, ἀφοῦ τὴν ἐχειρέτισεν, ἀπέστρεψεν ἀπ' αὐτῆς τὸ πρόσωπόν του καὶ ὡμίλει πρὸς τὸν Ὁράτιον μετ' ἡθους τόσον παραδόξου, ὥς ἀνεί αι σκέψεις του ἦσαν ἄλλαι καὶ ἄλλοι οἱ λόγοι του;

Ἀδιαφιλονεικῶς ὁρατὴ ἀλλαγὴ ἐγένετο ἐν αὐτῷ, ἡ δ' ἀλλαγὴ αὕτη παρετηρήθη ἀκριβῶς καθ' ἣν στιγμὴν ἡ θεία του ἀπήγγελλε τὸ ὄνομα ἐκεῖνο... τὸ ὄνομα ὅπερ εἶχε κλέψει.

Ἄλλ' ἡ Λαΐδη Ζάνετ, ἐξήγειρε τὴν προσοχὴν τοῦ Ἰουλίου, ἀφίνουσα τὸν Ὁράτιον ἐλεύθερον νὰ ἐπιστρέψῃ πλησίον τῆς Μέρσης.

— Τὸ δωμάτιόν σου εἶνε ἕτοιμον, εἶπεν εἰς τὸν ἀνεψιόν της. Ἐδῶ δὲν θὰ μένης βεβαίως;

Ὁ Ἰούλιος ἐδέχθη τὴν πρόσκλησιν... ἀλλὰ πάντοτε μετ' ἡθους ἀνθρώπου, τοῦ ὁποίου τὸ πνεῦμα εἶνε κατειλημμένον ὑπὸ σταθερᾶς τινος ιδέας.

Ἀντί, ἀποκρινόμενος, νὰ στραφῇ πρὸς τὴν θεῖαν του, ἔρριψε λαθρατὸν βλέμμα πρὸς τὴν Μέρσην.

Ἀνήσυχος περιέργεια ἐζωγραφεῖτο ἐπὶ τοῦ προσώπου του.

— Ἀγαπῶ νὰ μὲ θεωροῦν ὅταν μοῦ ὁμιλοῦν, εἶπεν ἡ θεία. Διατί παρατηρεῖς τοιοῦτοτρόπως τὴν θετὴν θυγατέρα μου;

— Τὴν θετὴν θυγατέρα σας; ἐπανελάβεν ὁ Ἰούλιος...

Καὶ ἐθεώρησε τὴν θεῖαν του τὴν φερόντα αὐτήν, συβκρότατα μάλιστα.

Θ

Εἰδήσεις ἐκ Μαγχάεμ.

— Βεβαίωτατα! ἀπεκρίθη ἡ Λαΐδη Ζάνετ. Εἶνε ἡ θυγάτηρ τοῦ συνταγματάρχου Βράδον καὶ συγγενῆς μου ἐξ ἀγχιστείας. Μήπως εἶνε δυνατόν νὰ υποθέσῃς ὅτι περιεμάζευσά καμμίαν ἐκθετον;

Ἡ φυσιογνωμία τοῦ Ἰουλίου ἐφωτίσθη. Ἐφάνη ἀνακουφισθεῖς.

— Εἶχον λησμονήσει τὸν συνταγματάρχην, ἀπεκρίθη. Φυσικά, ἡ κόρη αὕτη εἶνε τότε συγγενῆς μας.

— Εἶμαι γοητευμένη ὅτι σὲ ἔπεισα ὅτι ἡ Χάρης δὲν εἶνε καμμία τυχοδιώκτις, εἶπεν ἡ Λαΐδη Ζάνετ μετ' εἰρωνος ταπεινότητος.

Ἐλαβεν εἴτα τὸν βραχίονα τοῦ Ἰουλίου καὶ σύρουσα αὐτὸν ὅσον ἦτο δυνατόν μακρὰν τοῦ Ὁρατίου καὶ τῆς Μέρσης:

— Θέλω νὰ σοὶ ὁμιλήσω περὶ τῆς ἐπιστολῆς σου, ἐξηκολούθησε. Περιέχει μίαν γραμμὴν ἣτις διηγείρε τὴν περιέργειάν μου. Ποία εἶνε ἡ μυστηριώδης ἐκείνη «κυρία», τὴν ὁποίαν θέλεις νὰ μοὶ παρουσιάσῃς;

Ὁ Ἰούλιος ἐφρικίασε καὶ ἥλλαξε χρῶμα.

— Δὲν δύναμαι νὰ σᾶς τὸ εἶπω τόρα, ἐπιθύρυσεν ἀπαντήσας ἐκεῖνος.

— Διατί ὄχι;

Πρὸς μεγίστην ἐκπληξιν τῆς Λαίδης Ζάνετ, ἀντὶ νὰ τῇ ἀπαντήσῃ, ὁ Ἰούλιος ἔρριψε καὶ δευτέρον λαθρατὸν βλέμμα ἐπὶ τῆς θετῆς θυγατρὸς της.

— Ἀλλὰ τί ἔχει λοιπόν ἡ Χάρης νὰ κάμῃ μὲ ὅλα ταῦτα; ἠρώτησεν ἡ γηραιὰ δέσποινα, ἀπολέσασα πᾶσαν ὑπομονήν.

— Μοὶ εἶνε ἀδύνατον νὰ σᾶς ἀπαντήσω, ἀντεῖπεν ἐκεῖνος σοβαρῶς, ἐνόσφ ἡ δεσποινὶς Βράδον εὐρίσκεται ἐντὸς τοῦ δωματίου τοῦτου.

Ἡ περιέργεια τῆς Λαίδης Ζάνετ ἐξήφθη εἰς τὸν ὑπατον βαθμόν.

Ἀναγκασόμενος νὰ ἐξηγηθῇ ποία τις ἡδύνατο νὰ εἶνε ἡ μυστηριώδης κυρία τὴν ὁποίαν ἐμνημόνευεν ἐν τῇ ἐπιστολῇ του, ὁ Ἰούλιος, ἀντὶ πάσης ἀπαντήσεως εἶχεν ὑποδείξει διὰ τοῦ βλέμματός τὴν θετὴν θυγατέρα τῆς Λαίδης Ζάνετ.

Παρακαλούμενος νὰ ἐξηγηθῇ πῶς ἡ θετὴ θυγάτηρ της ἡδύνατο νὰ εἶνε ἀναμειγμένη εἰς τὴν ὑπόθεσιν ταύτην, ἐκεῖνος ἀπεκρίθη, ὅτι ὤφειλε νὰ τηρήσῃ σιωπὴν ἐνόσφ ἡ δεσποινὶς Βράδον θὰ παρίστατο εἰς τὸ δωμάτιον.

— Ἀποστρέφομαι ὅλα αὐτὰ τὰ μυστήρια, ἀνέκραξε συμπεραίνουσα ἡ Λαΐδη Ζάνετ. Ὅσον δ' ἀφορᾷ τὰ μυστικά, θεωρῶ ταῦτα ὡς ἐν εἶδος τῆς κακῆς ἀνατροφῆς. Ἄνθρωποι τῆς κοινωνικῆς θέσεώς μας ὀφείλουν νὰ ἴστανται ὑπεράνω τῆς ματιᾶς τοῦ νὰ ψιθυρίζωσιν εἰς τὰς γωνίας. Ἄλλ' ἐὰν ἀπολύτως ἡ μυστικότης σου εἶνε ἀναγκαία, σοὶ προσπέρω τὴν βιβλιοθήκην ὡς ἐξομολογητήριον. Ἐλθέ!

Ὁ Ἰούλιος ἠκολούθησε τὴν θεῖαν του ἀπροθύμως.

Μάλιστα, ὑπῆρχεν ἐν μυστήριον καὶ ἦτο λίαν στενοχωρημένος, βλέπων ὅτι ἐξηναγκάζετο νὰ τὸ ἀνακαλύψῃ τὸσον ἀπροετοιμαστώσ καὶ ἀμέσως.

Ἡ Λαΐδη Ζάνετ ἐκαθέσθη ἐπὶ τινος κλιντήρος καὶ ἠτοιμάζετο νὰ ἐρωτήσῃ καὶ ἐπανερωτήσῃ τὸν ἀνεψιόν της, ὅτε νέον κώλυμα ἀνεφάνη εἰς τὴν ἐτέραν ἄκρην τῆς βιβλιοθήκης ὑπὸ μορφὴν θαλαμηπόλου, ἀπόφασιν ἔχοντος νὰ εἰδοποιήσῃ περὶ τινος τὴν δέσποινά του.

Μία γαίτην τῆς Λαίδης Ζάνετ εἶχε λάβει παρ' αὐτῆς ὑπόσχεσιν νὰ τὴν παραλάβῃ εἰς συνάθροισιν Ἐπιτροπῆς τινος, συγκαλουμένης τὴν ἡμέραν ἐκείνην.

Ὁ θαλαμηπόλος ἀνήγγειλεν ὅτι ἡ γαίτην... γρατὰ τις κυρία... τὴν ἀνέμενεν

ἐντὸς τῆς ἀμάξης της παρὰ τὴν θύραν.

Ἄλλ' ἡ Λαΐδη Ζάνετ, χωρὶς ποσῶς νὰ διστάσῃ, ἀπηλλάγη τοῦ κωλύματος.

Ἀπέπεμψε τὸν θαλαμηπόλον, παραγγέλλουσα αὐτῷ νὰ ὀδηγήσῃ τὴν ἐπισκέπτριαν εἰς τὴν αἴθουσαν καὶ νὰ τῇ ἐξηγήσῃ, ὅτι, ἐπειδὴ ἀπροσδοκῆτως ἦτον ἡναγκασμένη νὰ μένῃ εἰς τὴν οἰκίαν της, ἡ δεσποινὶς Βράδον θὰ τὴν ἀνεπλήρου.

Εἴτα ἐστράφη πρὸς τὸν Ἰούλιον καὶ τῷ εἶπε διὰ τοῦ σαρκαστικωτέρου τῆς φωνῆς της τόνου:

— Μήπως οἱ ὄροι σου ἀπαιτοῦν ἡ δεσποινὶς Βράδον νὰ ἐξέλθῃ καὶ τῆς οἰκίας; Δὲν εἶνε ἀρκετὸν νὰ ἐξέλθῃ μόνον τοῦ δωματίου;

Ἄλλ' ὁ Ἰούλιος ἀπήντησε σοβαρῶς:

— Θὰ ἦτο ἴσως, πράγματι, πολὺ καλὸν ἂν ἡ δεσποινὶς Βράδον ἐξήρχετο ἀληθῶς τῆς οἰκίας.

Ἡ Λαΐδη Ζάνετ ἐβλασφήμησε καὶ ἐπέστρεψεν εἰς τὸ ἐστιατόριον.

— Ἀγαπητὴ μου Χάρης, εἶπε πρὸς ἐκείνην, πρὸ ὀλίγου ἐφαίνεσθε πάσχουσα ὅταν σᾶς εἶδον ἐπὶ τοῦ διβανίου. Εἰς γυῖρος ἐφ' ἀμάξης εἰς τὸν καθαρὸν ἀέρα θὰ σᾶς ὠφέλει πολὺ. Μία φίλη μου ἦλθε νὰ μὲ παραλάβῃ ὅπως μεταβῶμεν εἰς τὴν συνέλευσιν τῆς Ἐπιτροπῆς. Τὴν εἰδοποίησαν ὅτι εἶμαι ἡναγκασμένη νὰ μένω... καὶ θὰ σᾶς ἤμην ὑπόχρεως ἐὰν ἐλαμβάνατε τὴν καλωσύνην νὰ μεταβῇτε ἐκεῖ ἀντ' ἐμοῦ.

Ἡ Μέρση ἐφάνη ὀλίγον ταραχθεῖσα.

— Μήπως ἡ κυρία θέλει νὰ εἴπῃ περὶ τῆς ἐπιτροπῆς τοῦ Ἀσύλου τῶν Ἀναρρωννούντων τοῦ Καλοῦ Σμαρίτου; ἠρώτησεν. Ἀλλὰ πρόκειται σήμερον νὰ ἀποφασισθῇ ἡ παραδοχὴ προταθέντος τινὸς σχεδίου διὰ τὰ νέα οἰκοδομήματα. Δὲν δύναμαι βεβαίως νὰ λάβω τὴν τόλμην νὰ ψηφίσω ἀντ' ὑμῶν.

— Ἀπ' ἐναντίας, θὰ ψηφίσετε ἀντ' ἐμοῦ, ἀπεκρίθη ἡ γηραιὰ δέσποινα. Ἡ Ἀρχιτεκτονικὴ εἶνε τέχνη ἀπολεσθεῖσα. Οὐδ' ὑμεῖς, οὐδ' ἐγώ, οὐδ' οἱ ἀρχιτέκτονες αὐτοὶ γνωρίζουσι τι περὶ αὐτῆς, καὶ ἐν σχέδιον δύναται νὰ εἶνε ἐπίσης κακὸν ὅσον καὶ ἐν ἄλλο. Ψηφίσατε ὅπως θὰ ἐψήφισον ἐγώ, ἀκολουθοῦσα τὴν πλειοψηφίαν. Ὁ δυστυχὴς δόκτωρ Τζόνσον τὸ εἶπε: «Κραυγάζετε μετ' ἐκείνων οἵτινες κραυγάζουσι βροντωδέστερον!» Λοιπὸν!... μὴ κάμνετε νὰ περιμένῃ ἡ Ἐπιτροπὴ.

Ὁ Ὁράτιος ἔσπευσε ν' ἀνοίξῃ τὴν θύραν πρὸ τῆς Μέρσης.

— Πόσῃν ὥραν θὰ μένετε ἐκεῖ; τὴν ἠρώτησε χαμηλοφώνως. Ἐγὼ ἐν ἑκατομύριον πράγματα νὰ σᾶς εἶπω καὶ μᾶς διέκοψαν.

— Ἐντὸς μιᾶς ὥρας θὰ ἐπιστρέψω.

— Θὰ μ' εὑρετε ἐδῶ ἀναμένοντα.

Ἡ Μέρση τῷ ἔθλιψε τὴν χεῖρα καὶ ἀνεχώρησεν, ἐνῶ ἡ Λαΐδη Ζάνετ ἐπέστρεψε παρὰ τῷ Ἰουλίῳ.

— Λοιπὸν! τῷ εἶπεν. Οὐδὲν δεσμεύει τὴν γλῶσσάν σου τόρα... Ἡ Χάρης ἐξῆλθε, διατί δὲν ἀρχίζεις; Μήπως πρόκειται περὶ τοῦ Ὁρατίου;

— Ποσῶς, εἶμαι μόνον ὀλίγον στενοχωρημένος ...

— Στενοχωρημένος; ... ἐπὶ τίνι λόγῳ;

— Φοβοῦμαι μήπως ἠνωχλήσατε ἴσως τὴν θελκτικὴν ἐκείνην νεάνιδα, βιάσασα αὐτὴν νὰ ἐξέλθῃ ἀκριβῶς τὴν στιγμὴν ταύτην.

Ὁ Ὀράτιος, ἀκούσας τὸν ὑπέβλεψεν.

— Ὅταν εἴπετε : τὴν θελκτικὴν ἐκείνην νεάνιδα, ἠρώτησεν ἀποτόμως οὗτος, ἐνοεῖτε ἴσως τὴν δεσποινίδα Βράδον;

— Βεβαίως, ἀπεκρίθη ὁ Ἰούλιος. Διατί;

Ἡ Λαίδη Ζάνετ ἐπενέβη.

— Ἡσυχά, Ἰούλιε! εἶπεν. Ἡ Χάρις δὲν σοὶ ἐπαρουσιάσθη ἔως τῆς στιγμῆς ταύτης ἢ μόνον ὡς θετὴ θυγάτηρ μου...

— Καί μοι φαίνεται ὅτι εἶνε καιρὸς πλέον, διέκοψε προσθέτων ἀγερῶχος ὁ Ὀράτιος, νὰ σᾶς συστήσω αὐτὴν καὶ ὡς μελλοντοφύον μου.

Ὁ Ἰούλιος προσέβλεψεν ἀτενῶς τὸν Ὀράτιον· ἐφαίνετο ὅτι ἐδυσκολεύετο νὰ πιστεύσῃ εἰς ὅ, τι ἤκουσε.

— Σύζυγός σας! ἐπανελάβεν ἐν ἐκρήξει ἐκπλήξεως καὶ ἀπογοητεύσεως.

— Μάλιστα, σύζυγός μου, ὑπέλαβεν ὁ Ὀράτιος, μέλλομεν νὰ συζευχθῶμεν μετὰ δέκα πέντε ἡμέρας. Δύναμαι νὰ σᾶς ἐρωτήσω, προσέθηκε μετὰ ταπεινότητος πλήρους δυσκόλως συγκρατουμένης ὀργῆς, μὴ τυχὸν ἀποδοκιμάζετε τὸν γάμον τοῦτον;

Ἡ Λαίδη Ζάνετ ἐπενέβη ἀπαξ ἔτι.

— Εἴσθε τρελλός, Ὀράτιε, εἶπεν, ὁ Ἰούλιος δὲν δύναται, φυσικὰ, παρὰ νὰ σᾶς συγχαρῇ.

Ὁ Ἰούλιος ἐπανελάβε τὰς λέξεις ταύτας ὡς ἡχώ.

— ὦ! μάλιστα! Φυσικὰ σᾶς συγχαίρω.

Ἡ Λαίδη Ζάνετ ἐπανήλθε τότε εἰς τὸ κύριον θέμα τῆς συνδιαλέξεως.

— Τώρα, ὅτε ἰδοὺ ὑμεῖς ἀμφοτέρωι πλήρως τὰ συμφωνοῖ, εἶπεν, ἄς ὁμιλήσωμεν περὶ τοῦ προσώπου ἐκείνου, τὸ ὁποῖον μοὶ φαίνεται ὅτι κατήντησεν ὀλίγον ξένον εἰς τὴν συνδιαλέξιν ἀπὸ τινων στιγμῶν καὶ κινδυνεύει νὰ λησμονηθῇ. Θέλω νὰ εἴπω περὶ τῆς μυστηριώδους γυναικός, τὴν ὁποίαν ἀναφέρετε εἰς τὴν ἐπιστολὴν σου, Ἰούλιε. Ἰδοὺ, ὅπως τὸ ἐπεθύμεις, εἰμεθα μόνοι. Προσπάθησον, αἰδεσιμώτατε ἀνεψιέ, νὰ ὑψώσῃς τὸν πέπλον, ὅστις τὴν καλύπτει ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν τῶν θνητῶν!... Ἐρυθρίασον ἐὰν θέλῃς, ἢ ἐὰν δύνασαι... Μήπως δὲ πρόκειται περὶ τῆς μελλούσης κυρίας Ἰουλίου Γκραῦ;

— Εἶνε πρόσωπον, ὅπερ μοὶ εἶνε ἐντελὲς ξένον, ἀπήντησεν ἡσύχως ὁ Ἰούλιος.

— Ἐντελὲς ξένον; Ἀλλὰ μοὶ ἔγραψες ὅτι ἐνδιέφερεσθαι πολὺ ὑπὲρ αὐτοῦ.

— Καλῶς! ὑπέλαβεν ὁ Ἰούλιος, ἀλλὰ ὑμεῖς ἐνδιεφέρεσθε πολὺ πλέον ἢ ἐγώ.

Οἱ δάκτυλοι τῆς Λαίδης Ζάνετ ἐπληγτον ἐρρυθμῶς ἐπὶ τῆς τραπέζης ἐμβατήριον τι ζωηρῶς.

— Δὲν σοὶ προσῆκον, Ἰούλιε, ὅτι ἀποστρέφομαι τὰ μυστηριώδη; Ἐπὶ τέλους θέλεις ἢ δὲν θέλεις νὰ ἐξηγηθῇς;

Πρὶν ἢ λάβῃ τὸν χρόνον ὁ Ἰούλιος ν' ἀπαντήσῃ, ὁ Ὀράτιος ἠγέρθη:

— Μήπως κωλύω; εἶπεν.

Ὁ Ἰούλιος τῷ ἔκαμε νεῦμα νὰ καθήσῃ.

— Ποσῶς, ἀπεκρίθη, καὶ λέγω μάλιστα ἤδη πρὸς ὑμᾶς... τὸν μέλλοντα σύζυγον τῆς δεσποινίδος Βράδον... ὅτι εἴσθε ὁ μᾶλλον πάντων ἐνδιαφερόμενος ὅπως μὲ ἀκούσητε.

— Ὁ Ὀράτιος ἐπανεκάθησεν ἐπὶ τῆς ἑδρας του μετ' ἡθους ἐκπλήξεως καὶ δυσπιστίας.

Ὁ Ἰούλιος ἀπετάθη πρὸς τὴν Λαίδην Ζάνετ.

— Μὲ ἠκούσατε συχνάκις ὁμιλοῦντα, ἤρχισεν ἐπὶ τέλους λέγων οὗτος, περὶ παλαιοῦ τινος φίλου μου, ἀρχαίου συμμαθητοῦ μου, τοῦ Ἰωάννου Κρέσειγκαμ;

— Μάλιστα, τοῦ ἐν Μαγχάϊμ προξένου τῆς Ἀγγλίας.

— Αὐτοῦ τοῦ ἰδίου. Ὅταν ἐπανήλθον ἐκ τῆς ἐξοχῆς, εὗρον μετὰ τῆς ἀλληλογραφίας μου μακρὰν ἐπιστολὴν του. Τὴν ἔφερον μετ' ἐμοῦ καὶ προτίθεμαι νὰ σᾶς ἀναγνῶσω μερικὰς αὐτῆς περιόδους, περιεχούσας παραδοξοτάτην τινὰ ἱστορίαν, ἀπλούστατα ἐκτιθεμένην καὶ εἰς ὕψος τόσον ἀληθοφανές, ὅσον ἴσως δὲν θὰ ἠδυνάμην νὰ μεταχειρισθῶ ἐγὼ ἐὰν σᾶς διηγούμην αὐτήν.

[Ἐπεται συνέχεια]. ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΣΠΑΝΑΘΝΗΣ

LOUIS LOURINE

ΗΡΩ ΚΑΙ ΛΕΑΝΔΡΟΣ

Διήγημα

[Τέλος]

Ἡ αἰφνιδια ὠχρότης καὶ ἀκίνησις τοῦ Μπακρῆ ἐτρόμαξαν τὸν λόρδον Βύρωνα· ἀλλ' ἡ Αἰκατερίνη γελῶσα διὰ τὴν ἐκπληξιν καὶ τὸν φόβον τοῦ νεανίου, τῷ εἶπε:

— Ὁ κίνδυνος δὲν εἶναι μέγας, κύριε... μὴ φοβεῖσθε οὐδέν! Δὲν ἐμάντευσατε, ἐκ τοῦ προσώπου του τὸ ὁποῖον εἶναι τόσον κίτρινον καὶ πελιδνόν, ὅτι ἀνήκει εἰς τὴν τάξιν τῶν *θεριακλήθων*;... Καθ' ἐκάστην, κατὰ τὴν αὐτὴν ὥραν, λαμβάνει ἰσχυρὰν δόσιν ὀπίου· ρίπτεται ἐπὶ τοῦ διθανίου, ἐπὶ τοῦ τάπητος, ἢ εἰς τὸν κῆπον, ἐν τῷ μέσῳ ἀνθέων· δὲν κοιμᾶται ἀκόμη... ἀλλὰ καὶ δὲν ἀγρυπνεῖ... καὶ τὸ ταξιδίδιον ἀρχίζει! βλέπει ὄνειρα ἐξαισία· κατὰ τὴν στιγμὴν ταύτην, ἴσως, ἢ φαντασίᾳ τῷ στέλλει τὰ μεγαλοπρεπέστερα ὄνειρα· ἔρωτα, πλοῦτον καὶ ἰσχύον!

Κυβερνᾷ, ἀναμφιβόλως, τὴν αὐτοκρατορίαν καὶ τὸν κόσμον ὁλόκληρον· διαθέτει κατὰ βούλησιν θεσαυρούς, τιμὰς καὶ καλλονὰς αἵτινες τῷ ἀρέσκουσι· τὸ χρέμιον τοῦ ὀνειροπολοῦντος τούτου ἀνδρὸς εἶναι τόσον εὐρύ, ὅσον καὶ ἡ Κωνσταντινούπολις, καὶ ἕκαστον μαγικὸν ἀνθος τῶν κήπων του εἶναι καὶ γυνή... Ἀλλ' ἡ ἐξέγερσις φθάνει καὶ ὁ ὀνειροπόλος εὐρίσκεται μόνος, τεθλιμμένος καὶ ἀθλιός· πάσχει καὶ κατακλίνεται. Ἀλλὰ δὲν δύναται πλέον νὰ κοιμηθῇ καὶ καπνίζει.

— Καὶ ὑμεῖς, κυρία, τί κάμνετε;...

Τί σκέπτεσθε ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ ἀκαταπονήτου αὐτοῦ ὀνειροπόλου;

— Ἀχ! ἀγαπητέ μοι κύριε, ἀνέκραξεν ἡ νεαρὰ γυνή, τί κάμνω καὶ τί σκέπτομαι; Κλαίω καὶ συλλογίζομαι τὸν θάνατον;

— Ποίας ἡλικίας εἶναι ὁ σύζυγός σας, κυρία;

— Μαντεύσατε... ὦ! οὐδέποτε θὰ μαντεύσητε!

— Ἐξήκοντα ἐτῶν, τοῦλάχιστον...

— Τριάκοντα μόνον!... Ἀλλὰ καυχᾶται ὅτι ἔζησεν αἰῶνας, ὀνειρευόμενος, καὶ τοιουτοτρόπως παρηγορεῖται διότι ἐγήρασε προῶτως. Ἄλλως τε ὁ Μπακρῆς δὲν εἶναι κακός, ἀλλὰ τὸναντίον γενναῖος, ἐλεήμων καὶ φιλόξενος. Δέχεται τοὺς πτωχοὺς καὶ τοὺς ξένους οἱ ὁποῖοι κρούουν τὴν θύραν τοῦ πλουσίου οἴκου μας. Ἀπόψε μάλιστα ἐδέχθη καὶ ὑμᾶς, ἀδιστάκτως, χωρὶς νὰ σκεφθῇ, μόλις ἤκουσε τὰς πρώτας λέξεις τοῦ ἀλιέως τοῦ χωρίου τούτου· εἴσθε προστατευόμενός του, ξένος του καὶ δύνασθε νὰ μείνητε εἰς τὴν οἰκίαν του ὅσον μακρὸν χρόνον θέλετε, κύριε!

— Ὁ Μπακρῆς δὲν εἶναι λοιπὸν ζηλότυπος, κυρία;

— Πρὸς τί νὰ ζηλοτυπῇ δυστυχῇ γυναικα, ἀφ' οὗ λατρεῖ ἐν ὀνείρῳ ὅλας τὰς καλλονὰς τοῦ οὐρανοῦ τοῦ Μωάμεθ;

— Εἶναι δίκαιον νὰ μάθῃ, παρ' ὑμῶν ἢ παρ' ἐμοῦ, τὴν πρὸ ὀκτῶ ἡμερῶν συνάντησίν μας;

— Ὁχι!... ἀπεκρίθη ἐρυθρίασασα ἡ ὥραία Αἰκατερίνη.

— Σᾶς φαίνεται λογικὸν νὰ μάθῃ ὅτι ἔσχον τὸ θράσος...

— Τὸ θράσος;...

— Νὰ σᾶς παρακολουθῶ καὶ νὰ σᾶς λατρεύω μακρόθεν;...

— Ὁχι!

— Ἐπὶ τέλους, κυρία, νὰ τῷ εἴπω ὅτι εὐγενῆς τις ἔρων ἐτόλμησε, σήμερον μάλιστα, νὰ διέλθῃ κυλισθὼν τὸν Ἑλλησποντον;...

— Ὑμεῖς, κύριε;... Καὶ διατί;

— Διὰ νὰ εἴπῃ γονυπετῶν εἰς τοὺς πόδας τῆς γυναικός: Αἰκατερίνη, σὲ ἀγαπῶ!

— Σιωπήσατε, σιωπήσατε... Οἱ ἐρωτικοὶ λόγοι σας ἐξεδίωξαν τὰ εὐτυχῇ ὄνειρα τοῦ συζύγου μου!

Ὁ Μπακρῆς ἐξέπεμψε βαθὺν στεναγμὸν καὶ πάραυτα σχεδὸν ἐξηγέρθη ἀφ' οὗ ὑπῆρξεν ἐναλλάξ, χάρις τῷ ὀπίῳ, ναύαρχος, μέγας βεζύρης, σουλτάνος καὶ προφήτης.

Τὴν ἐπιούσαν, καθ' ἣν ὥραν ὁ Μπακρῆς ἀνῆρχετο αὐτὸς μέχρις ἐβδόμου οὐρανοῦ ἐν ὀνείροις, ἐξηκολούθησεν ἡ στενὴ συνομιλία μετὰ τῆς νεαρᾶς Ἑλληνίδος καὶ τοῦ λόρδου Βύρωνα.

— Ἐθεραπέυθητε τώρα, τῷ ἔλεγεν ἡ Αἰκατερίνη, ἀπὸ τὸν φόβον σας καὶ ἀπὸ τὸν πυρετόν σας· καὶ μὲν ἀκόμη νὰ μοὶ εἴπητε, αἱ; Δὲν ἔχετε καμμίαν ἐκμυστήρευσιν νὰ μοὶ κάμνητε; Ὀμιλήσατέ μοι ἀφόβως... Σᾶς ἀκούω.